

Tredje næstformand (Margrete Auken):
Så er det hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Det er jo korrekt, som vi lige har fået fastslået, at der ikke har været den aftalte tid til hørings svarene. Det er jo sådan en særlig delikatess, som man diskurser op med, når det er vigtige forslag, der skal behandles.

Tilsyneladende handler det her forslag om begrænsning af kriminalitet udøvet af asylansøgere, eller oftest såkaldte asylansøgere, for der er ikke specielt mange af dem, der rent faktisk får asyl. Det er jo, som flere har været inde på, et meget ædelt formål. Det er jo næsten lige så ædelt eller måske endda præcis lige så ædelt, som når det handler om at begrænse kriminalitet begået af danske statsborgere inklusive dem, som kan føre deres stamtavle tilbage i lige linje til Gorm den Gamle.

Men netop derfor må tidspunktet for forslaget fremsættelse jo undre, for det falder jo meget præcist sammen med et dramatisk fald i antallet af asylansøgere fra lande som Armenien, Georgien, Belarus og Rusland, hvor mange af de kriminelle påståede asylansøgere netop kommer fra.

Jeg har læst statistikken. Jeg tror, hr. Knud Erik Hansen har læst den et andet sted, men jeg har læst den i martsnummeret af bladet Samspil, og den gør opmærksom på, at antallet af asylansøgere fra disse fire lande i perioden 20. november 2000 til 4. februar 2001 faldt med 57 pct. – det er jo en sjat – sammenlignet med perioden 4. september 2000 til 19. november 2000.

Noget tyder således på, at de ændringer i sagsbehandlingsproceduren, som blev indført allerede sidste efterår med den særlige task force-enhed, synes at have haft en vis succes ved at sende signaler til baglandet om, at det ikke altid længere er så let at komme til Danmark og begå kriminalitet. Derfor kunne man jo få den tanke, at det måske i virkeligheden er noget helt andet, der er det vigtigste i det her lovforslag. At det er noget helt andet, som er det væsentligste, og det, der gør, at det skal hastebehandles igennem på denne her måde.

Et af elementerne er jo, at det skal være muligt at frihedsberøve asylansøgere, som ikke medvirker til at give politiet de oplysninger om rejseruter, som politiet ønsker.

Nu kan der være oplagte grunde til, at folk ikke altid ønsker at oplyse rejseruten. Der kan

f.eks. være konsekvenserne for dem, hvis de afslørede rejseruten.

Men her har vi jo at gøre med et fuldstændig selvskabt problem, som er opstået, fordi det efterhånden er blevet vanskeligt, ja, næsten umuligt at komme over grænsen på en legal måde på grund af alle de restriktioner, som regeringen også ivrigt har indført: transportcirkulærer, stram visumpolitik, transitvisum, osv.

Ikke nok med at folk bliver tvunget i armene på mere eller mindre kriminelle elementer rundtomkring i landene ved EU's ydergrænser, nu bliver de så også straffet for ikke at ville fortælle om de flugtveje, der endnu er åbne. Dermed bliver de straffet for ikke at ville bringe sig selv eller deres familie i fare, hvis det er kriminelle, som har transporteret dem.

Men dertil kommer jo, at det bestemt ikke er alle menneskesmuglere, som er kriminelle. Der er jo menneskesmuglere, som med fare for deres eget liv udfører en heltegerning for at hjælpe folk på flugt fra forfølgelse. Sådan nogle folk skal jo have en medalje og roses. Det ville da være fuldstændig absurd at angive dem og afsløre dem. Tværtimod, der skal man jo holde mund og dermed sikre, at de kan fortsætte deres meget gavnlige arbejde for menneskerettighederne.

Jeg tror ikke, der var nogen herinde, der kunne drømme om at synes, at det var en god idé, at jøder, som var blevet transporteret til Sverige under krigen af fiskere, gik og plaprede op med, hvilke fiskere der havde transporteret dem til Sverige. Det ville da være absurd. Det ville da være uanstændigt. Så i sandhed må vi da håbe, at de mennesker, som er blevet hjulpet af nogle af menneskesmuglerheltene, holder tand for tunge og ikke oplyser det til nogen, uanset hvilken pression der bliver lagt på dem.

Erfaringen fra den såkaldte madpakkeordning, der jo havde det samme formål, var, at politiet stort set indstillede alle, der kom til Kastруп, for manglende samarbejdsvilje. Det kan godt være, det var politiets måde at demonstrere civil ulydighed på, det skal jeg ikke kunne sige.

Men uanset hvad motivet var, betød det jo i hvert fald, at stort set alle blev indstillet til madpakkeordningen. Folk, der var klemte af en urimelig stram lovgivning om adgang til landet, blev gjort til fængselsmateriale, fordi man ikke reelt vidste, hvad man skulle stille op med en asylpolitik, som har gjort Europa til et kvælende stramt rum for folk, der kommer udefra.